

Сърцето ѝ заби силно. Въ очитѣ ѝ пламна огънь. Хайдушката кръвъ отново закипѣ въ жилитѣ ѝ.

Откачи отъ стената пушката и пищовитѣ си, препаса сабя, скочи на двора, метна се на своя кснѣ и като вихъръ полетѣ изъ прашния пѣтъ.

* * *

Потерята караше Мирча къмъ Търново съ вързани ржце и букаи на краката. Заптиетата злобно се надсми- ваха на безсилния сега воевода, когото бѣха хванали изъ засада при единъ букакъ. Мирчо вървѣше напредъ, превитъ отъ мжка и ядъ. Навѣлъ глава, впиваше орловъ погледъ въ букаитѣ, сякашъ, съ огъня, който горѣше въ очитѣ му, искаше да ги разтопи и разкъса. Той се опита да извие снага, размърда ржце, напрегна мускули, за да разкъса тежкото вжже, съ което бѣше обвързанъ.

Главатарѣтъ на потерята го съгледа и викна:

— Хей, гяуръ! Ще бѣгаашъ, а? — и вдигна камшикъ. Но не успѣ да замахне. Ржката му остана като прикована въ въздуха. Въ очитѣ на цѣлата потеря се бѣше изписалъ непреодолимъ страхъ и ужасъ. Защото тъкмо въ тоя мигъ, срещу тѣхъ вихрено летѣше, на черенъ конъ, една жена, която размахваше високо надъ главата си сабя. Конѣтъ цѣлъ покритъ съ пѣна, бѣсно прѣхтѣше. Огнени искри отхвъркаха отъ очитѣ на жената, а задъ гърба ѝ, като черенъ облакъ, се носѣше дългата ѝ черна коса.

— Богъ ни наказва! — изплашено извика едно отъ заптиетата, като гледаше неудържимия устремъ, съ който Бояна тичаше насреща имъ, храбрия размахъ на сабята ѝ и страшния гнѣвъ, изписанъ на лицето ѝ.

— Бѣгайте! — викнаха всички и се разбѣгаха.

Бояна едвамъ свари да възпре коня си, който силно подскочи и се изправи на заднитѣ си крака. Тя скочи, спусна се къмъ Мирча и съ единъ замахъ разсѣче букаитѣ.

Мирчо политна да падне.

— Мирчо! — извика тя, като го сграбчи и повдигна.

— Бояно! — отвърна съ развълнуванъ гласъ Мирчо, като се мъчеше да застане бодро на краката си.

— Бояно! — повтори той, — ти си по-юнакъ отъ мене.

— Бързай, воевода, — каза смирено Бояна. — Дружината те чака.

Санда Йовчева.